

Mantana

měsíčník pro individua a individuality

Západní Tatry aneb intenzivní kurz slovenštiny

17. - 19. 2. 2017

Blahouš Kluc, Pavel "Easy" Lev

Tento článek měl být o slušném sportovním výkonu a splněném dlouholetém snu. Místo toho pojednává o pěkně stráveném víkendu v horách s dobrými „človeky“. Jak si asi připadá kojot, který uhání svého zajíce, a když už ho po dlouhé době dohání, tak se zčistajasna z nebe snese orel a kořist je pryč. Asi takto jsem se cítil, když jsem se po pěti letech rozhodl znovu pokusovat přechod Západních Tater. Tehdy jsme s Broňkem těžce bojovali až na Sivý vrch, kdy jsme se propadali po pás do sněhu. Spřáhl jsem se s Pavlem „Easym“, víc než dobrým partákem, vyhudlil jsem si dovolenku skoro na týden volna u své dobré ženy Renulky a mého synka. V práci byli pro a počasí také, tedy skoro. Posledních pár týdnů sleduju podmínky na horách a skoro skáču radostí. Je sice dost sněhu, ale nový nepadá. Teploty jsou vyrovnaně pod nulou a celé ty týdny svítí sluníčko přesně tam, kam chceme

jít. Daří se mi i něco natrénovat a k tomu se cítím zdravý, co víc? Několik dní před odjezdem už vidím, jak křivka tlaku klesá směrem dolů. Samozřejmě se jedná o zhoršení počasí. Nebudu se rozepisovat o tom, jak čumím furt na předpověď a přemýšlím, jestli vyrazit. Nakonec se s Easym rozhodneme zkusit štěstí a proklíčkovat mezi sněhovými přínosy a mlhami.

17. 2. 2017 Vystupujeme v Liptovském Mi-

Tam nahoře je chata Červenec

Nejlepší chata v Tatrách - Pod Náruží

kuláši z Regio vlaku, za hod'ku nám jede bus do Jalovce. Mezitím přikvačí grupa Moraváků se sněžnicemi. Ptám se a oni říkají, že jdou také na Červenec, resp. Chatu Pod Náruží. Než zahneme do Jalovce, tak ukazuju Easy-mu, že musíme pokračovat dále po silnici až na úpatí hor. V 15.00 vystupujeme u základní školy v Jalovci, jdeme společně s Moraváky a čekám, kdy se dostaneme na silnici, ale chyba lávky. Moravákům přijde sice kratší, ale pohodlnější cesta po silnici nudná, tak jdeme po poli v bahně a sněhu. Nám to s batohy, které mají určitě více jak 20kg, tak romantické nepřijde. Moje chyba, zase jsem se nechal ukolébat. Po lehčích zmatcích s orientací se konečně dostáváme ke správné dolině, kudy jdou i Moraváci. Ty necháváme za sebou a tlačíme to bez přestávky těch 700 výškových metrů až k chatě. Naštěstí se vůbec nepropadáme, sněhu na cestě tolik není. Mezitím (dle předpovědi) začíná pršet a od určité výšky poměrně vydatně sněžit. Několik set metrů před chatou už v přítomí volám na skupi-

nu před námi, zda jdeme dobře. Vtipálek a vedoucí turistické skupiny Sláva s dětmi a rodiči odpovídá, že jdeme opačným směrem. Málem pácháme s Easym sebevraždu skokem ze srázu, ale pak na nás mávne, ať jdeme s nimi, že je to již kousek. Předbíháme je a po nějaké době se probíjíme až na chatu, kde nás čeká ubytování za 8 Euro, teplý čaj ve společném hrnci a parta mladých Slováků v čele s Pětou, kteří mají tento víkend službu na chatě jako chataři. Najdeme si postel na jednom z pokojů a jdeme si sednout do společné místnosti. Netrvá dlouho, dáme několik pivek, já si půjčím kytaru od jednoho z chatařů a za chvíli se ke mně přidá drdatý Matouš a Filip. Překvapeně se mě zeptají, jaktože nemám kalíšek na slivovici. Za chvíli mi jeden přihrajou, vyndají slivovici ve skle a začnou rozlévat. Abych se zachránil, tak půl „daru“ vždy podstoupím Pavlovi, abychom na tom byli stejně. Když se Pavel podivuje, proč tahají na chatu takovou štreku sklo a nepřelíjí obsah do plastu, tak mu odpoví, že do plastu slivovice nepatří. Později dostane Easy od jiného brata ještě vtipnější odpověď: „Kdo by se s tím lil?!“. Hrajeme, kecáme, pijeme, všu-

Na zpáteční cestě po zmařeném pokusu

de kolem nás se paří a rozjíz-
dí zábava, o které bychom u
nás doma tvrdili, že je to po-
řádná chlastačka. Já se sta-
čím v půl 11 vzpamatovat a
donutím nás jít do postele.
(J)Anetka z turistického od-
dílu na nás křičí, že nic nevy-
držíme a vlně přitom hází co-
pem. Mávneme rukou a utíká-
me. Vzhledem k tomu, kolik
jsem toho vypil, tak chodím
celou noc na záchod a díky
tomu zjišťuju několik věcí.
Všichni kolem paří jak smyslů
zbavení až do pozdních ran-
ních hodin. Když vylezu na ve-
randu kolem 03.00, tak přede
mnou stojí na lyžích úplně ožralý „chatař“ (S)
Adam, o kterém se dovím, že právě přijel
z Malé Kopky. Také vidím, že svítí hvězdy. To
dává naději.

18. 2. 2017

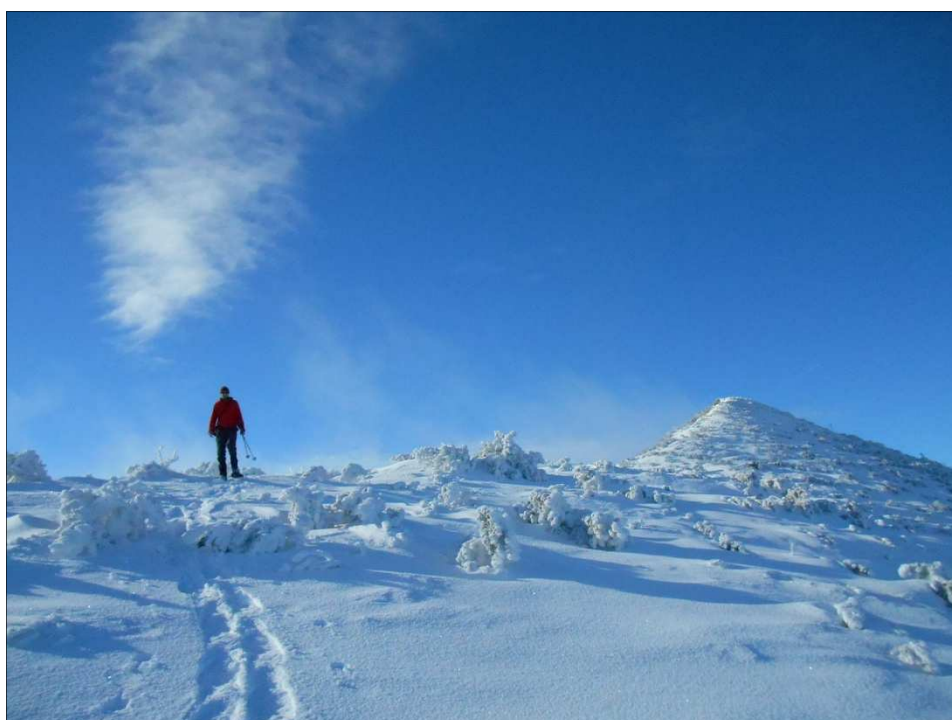
Budíček je v 05.00 hod., pobalíme se a nasní-
dáme a lehce po 06.00 hod. vyrážíme. Od za-
čátku je zataženo. Nazouváme sněžnice a
hned stoupáme poměrně strmě až na Malou
Kopku, protože v houstnoucí
mlze vidíme jen pár stop po
skialpech. Tak se jich mylně
držíme a vůbec netušíme, kdy
máme začít traverzovat. Na
vrcholu Kopky zjišťujeme náš
omyl, nasměrujeme kompas a
tlačíme se kosodřevinou do
sedla Predúvratie. Po nějaké
době ho dosahujeme a pokračujeme ještě v hustější mlze
dál. Do toho už poměrně vy-
datně sněží, no, žádná radost.
Nejdříve stoupáme na Velkou
Kopku, pak ale zcela správně,
aniž bychom to věděli, následujeme v traverzu nevýrazné
lyžařské stopy. Tím se vyhý-

Jak nejlépe vyvětrat hlavy po těžkém večeru ...

báme Velké Kopce a po krátkém váhání a
bloudění traverzujeme i výrazný vrchol Ost-
rý. Dostaneme se i do slepé uličky, tak se
opět ve strmém svahu vracíme a zkoušíme
štěstí jinou cestou, která kličkuje klečí. Ted'
už vidíme jen na několik metrů. Dostáváme se
do sedla, což zjišťuju podle sklonu svahu, ale
také tím, že nás z levého boku atakuje do
tváře vítr. Před námi se různě vlní terén a my

Kouzlo zimních hor

vidíme tak na dvacet metrů. S posměškem konstatuji, že tohle je podle předpovědí „mírné“ sněžení... Jak asi vypadá to vydatné, které má přijít za dva dny? Zkoušíme to jedním směrem, ale tam to padá strmě dolů. Kompas nám nepomáhá, protože nemáme žádný orientační bod. Zkusíme to tedy jinudy a Easy se propadá i se sněžnicemi po pás do kleče. Než se vyhrabe, tak ho obejdu, ale než prošlapu stopu na deseti metrech, tak mi to trvá asi pět minut. Je mi jasné, že tady končí sranda. Velice nerad přiznávám, že přesně v tomto místě končí i náš pokus o přechod Západních Tater. Nevíme přesně, kde jsme, postup je víc než pomalý, vydatně sněží, vidíme prd, což je v tomto terénu sakra málo. A když už se dostaneme dál a zahrabeme se, tak možná další den už nebudou stopy, po kterých bychom se vrátili zpět. Otočím se na Easyho a říkám, že bychom se měli vrátit. Pavel samozřejmě souhlasí a prodíráme se po vlastních stopách a s blbými myšlenkami nazpět. Uklidňuju se, že se aspoň Blahouškovi vrátí

Mraky se přelívají přes hřebeny

táta domů, ale to, že to skoro ve stejném místě otáčím už podruhé, mě dost se.., hlavně, když vím, co mě to všechno stálo. No nic, to je život. Pomalu dokráčíme na chatu. Může být kolem 10.00 hod. a osazenstvo se pomalu dostává z postelí. Janetka pronese blbost, že Čechové jenom lžou, když jsme tvrdili, že půjdeme na hřeben. Tak jí vrátím na zem a říkám, že jsme se právě vrátili. Nějak to nedokáže pochopit. Již známé tváře, když nás vidí u pivka, na nás mávají a ptají se, jak to nahoře vypadá. S pivkem v ruce a panákem něčeho ostřejšího, které nám čas od času přistanou v ruce, sledujeme, jak se každá skupina vydá ven a po nějaké době se vrací, že se v těchto podmínkách nedá vůbec jít. A to šli v našich stopách. Jen Moraváci dojdou až na Sivý vrch. Postupně vykecáváme s různými chalany a překvapuje nás, jak moc přátelsky se k nám chovají. Jak se blíží večerní hodina, tak se chata zase zaplňuje. Nějakou dobu vydržíme posměšky ze strany Slávka, ale pak se Easy pakuje za chlastací partou někam ven. Já si chvíli popíjím a netrvá dlouho a do kolotoče pivo, panák, brčko se zapojuju také. Teda my kluci český vynecháváme brčko. Dovídáme se také, že Slováci mají stejně komické politické elity jako my, které vypouštějí jednu perlu za druhou. Za všechny bych zmínil, jak předseda parlamentu kpt. Danko zcela vážně prohlásil: „Žadný človek nedokaže dát' tol'ko lasky človeku, ako dokaže dat' len človek človeku!“. Toto a různé modifikace tohoto prohlášení jsou předmětem všeobecné zábavy. Také musím konstatovat, že člověk slovenský je velice tvořivý. To když venku na mrazu vytvořili bar, kde obsluhovala dvě děvčata, která byla ochotna kdykoliv přilít k čaji borovočku, slivovici, či něco jiného. Do zad přitom hrála pěkná fatra. Asi nemá cenu dále rozepisovat, jak se zábava s přibývajícím alkoholem v krvi zkvalitňovala. Přece jenom už mi není dvacet, tak se odebíráám kolem 23.00 hod. do postele a jen se pousměju, když dva metry ode mě sedí na po-

steli dvě dívky, u nich stojí chlapci s kýbly a kontrolují, co měla děvčata přes den k jídlu. Špunty do uší všechno zachraňují.

19. 2. 2017

Je 07.00 hod. Vstávat a cvičit! I když nám není po večírku nijak náramně. Dáme něco do krku a nazouváme sněžnice. Jen tak nalehko si vykračujeme do sedla Predúvratie. Nad námi mraky, které se ne a ne roztrhnout. Čerstvý vzduch nám svědčí, tak to vezmeme přes vrcholek Velké Kopky a poté vystoupáme na Ostrý, přičemž kličkujeme v kleči. Když dojdeme na vrchol, tak se před námi otevírá krásný výhled na Sivý vrch a dále. Dole v nížině se tak nějak převalují mraky. Trochu zapochybuj, jestli včerejší rozhodnutí nebylo ukvapené, ale netrvá dlouho a jsem rád, že jsme se rozhodli předchozí den pro návrat. V sedle pod Ostrým se napojíme na stopu, kterou jsme vyšlapali předešlý den my a prohloubily ji ostatní skupiny. Směr jsme měli správný. Dolezáme až na Sivý vrch, kde to je zledovatělé a jsme svědky krásného divadla, kdy mraky zahalují celou nížinu a poté se zvednou až nad nás. To vše asi za 10 minut. Klidným tempem se vracíme úbočími a na chatě jsme rádi, že to máme za sebou. Slováci nám nabízejí zelňačku, kterou stejně jako včerejší den čočkovou, neodmítám. Kdo se mihne v kuchyni, tak samozřejmě dostane hned borovičku. Chvilí odpočineme, pokecáme s přítomnými a máme se pomalu k odchodu. Martin nám nabízí, že jestli nám nic nepojede, tak seběhne ty dvě hod'ky dolů a svezí nás do Mikuláše. Nevídaná ochota. Na rozloučenou bratry poklepáváme po rameni, že jsme takové večírky dlouho nezažili. Oni nám tvrdí, že jde nahoru skupina architektů a to bude teprve večírek. Děkujeme, loučíme se a pohodovým tempem scházíme po zledovatělé cestě se sněžnicemi až na úpatí hory. Asi v polovině potkáváme skupinu funicích lidí. Tak se ptám, zda jsou architekti. Zpocení odpoví, že ano a na batozích se jim kývají upevněné láhve tvrdého alkoholu. Dole nás dojíždí starší čtyřka

Easy v zaledovaném úseku na Sivém vrchu

na lyžích a po nasednutí do auta na nás mávají, jako bychom se znali celá léta. Ujdeme asi kilometr a říkám Easymu, že nás tady spolu s Broňkem před lety vzal stopem nějaký chlapík, který nás hodil do Mikuláše. V tu ránu se u nás zastavuje postarší chlapík, který se také mihl na chatě a nabídl nám odvoz až do Mikuláše. Jsme moc rádi, ale já se těším, až dorazíme do města, protože mi z batohu, který mám na sobě, ze sněžnic stéká do rozkroku roztátý sníh. Spěšně vystoupíme a hned se ohlédnou za ujíždějícím autem, které mi odváží mé hůlky. Beru to jako dar bohům. Zaběhneme na nádraží, jestli nám jede něco dříve, než Regio před půlnocí, ale vše je obsazené, nebo drahé. Tak štrádujeme do města. U hlavní silnice zastaví auto, já se skoro ani neohlédnu a jdu si rovnou pro hůlky. Tak to prostě nějak už na tom světě funguje. Moc děkuju chlapíkovi a nabízím mu kontakt, kdyby měl chuť na pivo v Chomutově. Poté následuje exkurze do Liptovské izby, kde mají skvělé halušky, ná-

sleduje toulka po městě a konečně nalezená parádní knajpa Jumbo pub, kde nalévají pivo s lavinězním efektem. Řádně rozveseleni se doplahočíme na nádraží, kde zapadnem do kupé. Easy předvede spoustu nápaditosti, abychom se s ostatními poskládali na zemi i na sedačkách, ale po příchodu šestého už jenom sedíme a doufáme, že cesta skončí. Já pak po snídani pokračuju ještě do Chomutova. Co říct na závěr? Vždycky se snažím uvědomit, že není důležité to, co jsem si naplánoval, ale to, co jsem zažil. A pravda je taková, že jsme poznali parádní lidi v krásných horách. Samozřejmě děkuju Easymu, že dělal druhou polovinu našeho teamu. Bylo mi ctí. Jako tečku bych si dovilil slovenskou báseň: „Ani mleko ani syry, borovička mi da sily!“. Blahouš

Jak to viděl Easy:

INTENZIVNÍ KURZ SLOVENŠTINY

Že není radno mluvit v Tatrách česky, ví asi každý. A to i při nulovém lavinovém nebezpečí. Zápavy sněhu se pak neprohánějí jen žlaby a lavinězními svahy, ale i místy, kde by je člověk asi nečekal. Nejlepším způsobem jak minimalizovat riziko, bylo vypilovat slovenský jazyk. A jak nejlépe zlepšit své schopnosti, než rozmluvou s rodilými mluvčími? To ale znamená vydat se na Slovensko. A kde jinde potkat spoustu vstřícných lidí, se kterými se dají probrat odborná slovíčka horského sportu a horolezecký slang? No přece na horách! Má to však háček. Vysvětlujte doma manželkám, že potřebujete jet na víkend na horskou chatu

do Tater, když doma volá malý synek „papá“, nebo vyjí dva psi. Je třeba vymyslet plán: PŘECHOD HŘEBENE ZÁPADNÍCH TATER. Bomba! Navíc je tam chata Červenec (dnes Pod Náružím), která je přímo pod nástupem. „No jo,“ řeknete si, „ale jak jako vysvětlíte, že jste se celou dobu váleli na chatě?“ HA! Počasí je naší zbraní! Kdo již přečetl nějaké mé články, jistě tuší. Když totiž vyrazí Štístko na déšť a Dešťový panáček do hor... On totiž dalším žákem nebyl nikdo jiný než Blahouš. Celý měsíc a půl jsme museli akci pokračmu odkládat, až přišel na řadu náš víkend. Víkend, na který se těšili všichni skialpinisti v Tatrách. A to ten, kdy jsme přijeli my, a začalo sněžit. Všechno tedy klaplo na 100%. Doma vše schváleno, trochu maskování s přípravami, tohle potřebuju a támhleto, jinak tam umřeme. Batoh byl trochu těžší, než jsem očekával a cesta na chatu nebyla z nejpohodovějších, ale plán se plnil. Jen do toho maskování jsme se trochu moc položili a v batohu nebyly věci, které jsme potřebovali opravdu nejvíc. Ani jeden z nás totiž neměl ani kapku alkoholu. Vyloženě chyba to nebyla, protože piva bylo na chatě dost a jakmile

Mlha, to už tady dlouho nebylo ...

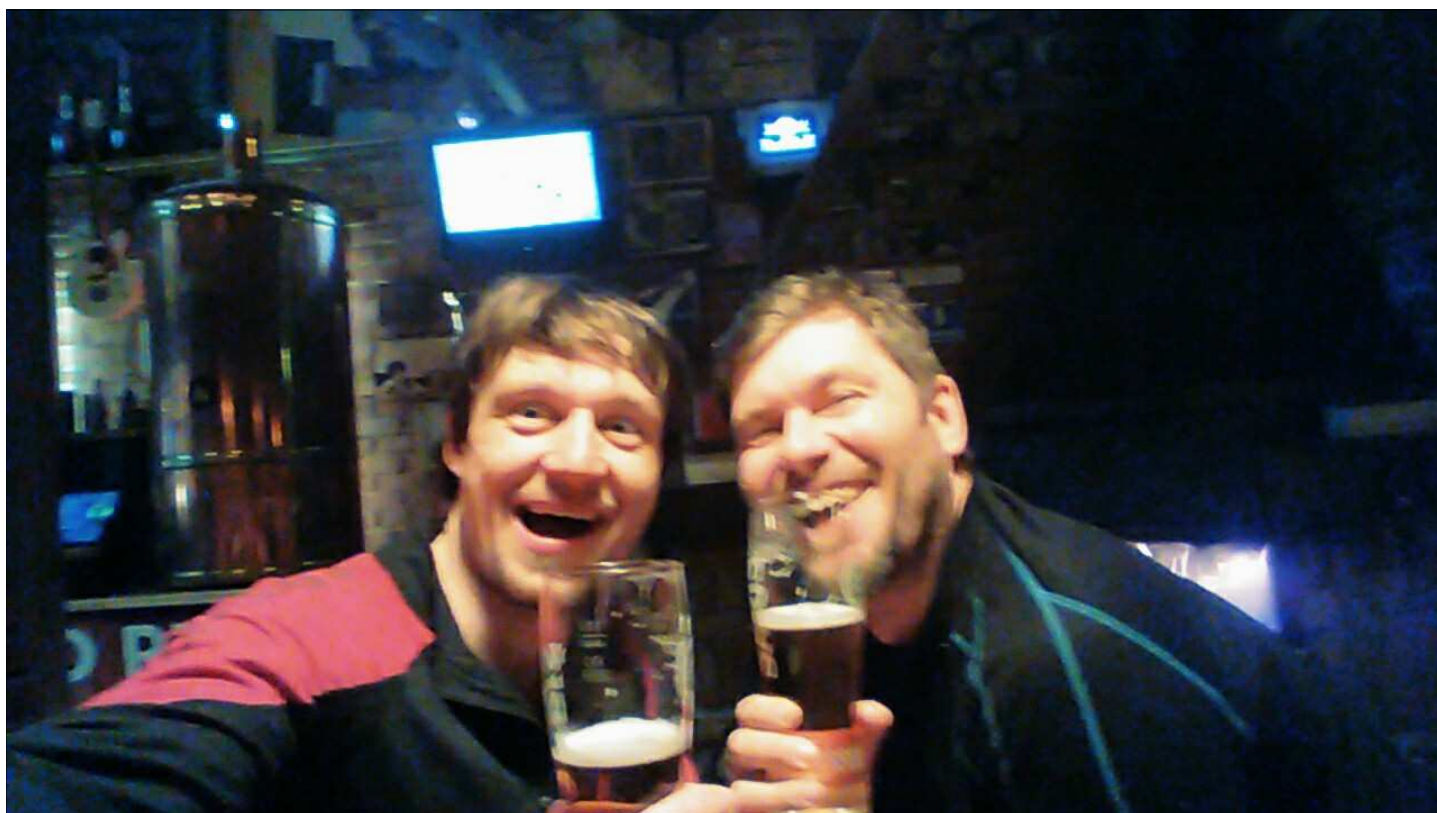

jsme vstoupili do chalupy, pohoštění jsme byli domácí pálenkou a borovičkou. Samozřejmě až po obligátní větě, támhle můžete spát a támhle je čaj. Byrokrati... Pak byla Blahoušovi do rukou svěřena kytara a už to jelo. Trochu sa porozprávaj, pochytaj miestny dialekt a ráno sa to môže odskúšať na hrebeni. Prepáčte, opäť budem písať po česky. Pretože jsme cítili jistou odpovědnost k našemu plánu, i když to byl pouze maskovací manévr, šli jsme spát v deset. Nějak tomu nerozumím a lehce ovlivněn jsem to chápal mnohem méně. Nicméně jsme šli spát, což nebyl úplně jednoduchý úkol. Do cimry nám pořád někdo coural a hlahol ze společenské místnosti otřásal chatou. Tou to prý otřásalo asi do tří do rána. Říkal to Blahouš, který poměrně často chodil na kontrolu před chatu. Víceméně vyspaní jsme vstali první, což naopak nebyl zas tak těžký úkol, a vyrazili do ranní mlhy. Mlha se však protáhla až do večera. Bylo třeba však nadělat pouze několik fotek. K tomu jsme potřebovali nějaký výrazný orientační bod a pořádnou závěj. Oboje jsme rychle našli a než se všichni vzbudili, dávali jsme si zasloužené

Bylo to náročné ...

pivo. Kurz pokračoval. Kurz začínal být velmi náročný. Museli jsme ochutnat borovičku několika druhů a několika příchutí a vlak nám jel až další den. Do večera se osazenstvo chaty maličko změnilo a s jemným, z počátku těžko postřehnutelným plamínkem, se rozohnila další párty. Ledový bar s otevřeným ohněm před chatou pouze dokresloval už tak veselou atmosféru. Slovenština se z našich úst linula bez gramatických chyb, zato některým postupně přestávalo být rozumět. Ráno bylo v chatě jak po explozi. Po poklidné snídani, při které jsme už čištění zubů borovičkou museli, vzhledem k našemu fyzickému i psychickému zdraví, odmítat, jsme vyrazili do opravdu pěkného počasí. Šli jsme nalehko, a tak jsme alespoň vyběhli na Sivý vrch. Po cestě nás na chvíli potěšil výhled na hřeben, a pak se vše opět zahalilo do husté mlhy. Po obědě jsme započali se sestupem. V Liptovském Mikuláši jsme si dali večeri a navštívili doporučenou hospodu Jumbo. Tam jsme počkali na vlak a opustili Slovenský kraj. Ženy byly nakonec rády, že jsme přijeli mnohem dříve, než jsme před nimi plánovali.

Závěrem snad jen, že slovensky už umíme, tak je na řadě ten hřeben... Easy

LEDOVÁ VZPOMÍNKA

4. 2. 2017

Verča Dvořáková

Jaro už je tu, venku svítí slunce, zpívají ptáci, pučí stromy a postupně se vše začíná zelenat. A já mám konečně chvilku hodit na virtuální papír do počítače ještě nějaký ten canc z doby, kdy nám českou krajinu pokrýval sníh.

Je sobota 4. února 2017 a já a sir Dvořáček přijíždíme ráno do Děčína za Pájou Pilchovou, Letošovou dlouholetou kamarádkou. Chvilíčku hledáme, vracíme se ulicí a nakonec s pomocí chytrého telefonu (děkuji ti Ježíšku) nacházíme místo určení. Plánem dnešního dne je ledolezení u České Kamenice, poblíž vesničky Kytlice. Naskákali jsme k Páje

Pája na ostrém konci

Letoš na čelbě

do auta a už jsme frčeli. Obávali jsme se, že bude o víkendu narváno a pohled na šňůru zaparkovaných aut nám to potvrdil. Byla sobota, takže tahle kratochvíle přilákala nejen nás. Ale po vystoupení krátkého krpálku jsme se nakonec i my vmáčkli mezi dalších asi 10 lidí. Led byl dost mokrá, ale ještě držel. Ideální pro začátečníky - mokrá = měkký, cepíny i mačky do něj zaplouvaly skoro jako do másla. Jen pro info, výška stěny je od 8 do 25 m (hlavně uprostřed) a dle infa z netu vhodný pro začínající ledolezce a ledolezkyně. Tam, kde bylo pro nás místo, byla v dosti místech slabá vrstva ledu, tak Pája došla někudy nahoru a hodila nám lano na rybu a slanila. Vyběhl to Letoš i Pája, a pak přišla řada na mě. První cesta byla pro mě asi nejpeklejší z těch všech variant, které jsme tam ten den zkoušeli. Muselo se cca v polovině traverzovat doleva po tenké šlupičce ledu v kolmém a tedy natejkacím sklonu. Byla jsem dost na pád, ale udržela jsem se kovovými zuby nehty. Ne-

Verčiny hrátky s cepíny

chtělo se mi za žádnou cenu padat do kyvadla. Naštěstí jsem si mohla půjčit od Letoše Quarky, s těmi jeho staršími modely bych neměla šanci...

Pája s Letošem pak zkoušeli i nějakou variantu s cca 2 mixovými kroky. Chtěla jsem to zkusit, ale pak jsem to na radu obešla. No jo, zkušeností ještě není dost, tak snad za nějaký čas, až se otkám. Pája si pak zkoušela lézt na TR takový mixový kout, kde bylo víc hlíny a skály než ledu. Nějací týpci tam měli natažené lano. Nutno říct, že lezla krásně. Leze už dlouho a má asi ten dar... a fakt sílu. V některých místech v dalších cestách, hlav-

ně v těch kolmých natýkacích, vůbec neztrácela hlavu ani rytmus, ani ladnost a elegantní styl lezení. Prostě to vypadalo, že jí to nestojí vůbec žádnou energii... a pak člověk funí, když do toho vlezle. Jak jsem se na ní koukala, tak se ze mě vytrácely poslední zbytky mého původního názoru a pocitu z lezení v ledu, že to je jen pro fyzicky zdatné chlapy, takové mlácení a kopání do ledu bez elegance. Ale ono není, je to samozřejmě i o síle (nezanedbatelně), ale i o technice. Jak mi řekla Pája, je to o těžišti a člověk si na ledu může vybrat, kde si udělá stup a kde chyt. Takže je to takové svobodné lezení a dost vhodné pro lezce a lezkyně malého vzrůstu, všude dosáhnou J. Takže mě to začalo strašně bavit a začala jsem u toho pořádně přemýšlet. Škoda jen, že těch možností lézt ledu moc ne-

ní... Ale to jsem odbočila. Zpátky do Kytlice. Jedna ze skupinek ledolezců smíšených národností nám uvolnila místo, tak si Pája aspoň jednu délku natáhla, zas to vylezla jak nic. Letoš si pak stáhl lano a vylezl si to také na ostrém konci lana, jen nemusel šroubovat. Já jsem si to raději nelajzla a šrouby aspoň vyšroubovávala. Pak jsme ještě lezli a lezli. Na lezli jsme toho celkem dost. Myslím, že já a Letoš každý 6 délek a Pája dokonce 8. Byli jsme i svědky vzniku nové mixové cesty. Týpek navrtal nýt, a pak lezl mezi dvěma rampouchy visícími shora. Zrovna jsem asi lezla, tak vůbec netuším, jak se tam nahoru dostal,

ale asi to jde, když se to umí... Dokonce do toho strmého kopce nahoru k ledu vytápal i nějaký pár v důchodu, aby se podívali na ledoborce. Světe div se obuti jen v obyčejných botaskách, žádné pohory. Trochu jsme se o ně báli, ale v pořádku to sešli i dolů... Každopádně jsme se hezky unavili a za odměnu jsme si dali vydatné jídlo v nedaleké restauraci v Kamenici, ale název už se mi vykouřil z hlavy. U krbu jsem se snažila si vysušit promáčená kolena, ale moc se nedařilo. Konverzaci obstarávala hlavně sympatická a příjemně ukecaná Pája, která nás ještě pak pozvala na kávu domů, kde jsme se zkulturnili a zamířili ve trojici na Horobál do Tisé. Když jsem pak viděla Páju v šatech, došlo mi, proč se jí tak dobře leze, byla samý sval, ale slušelo jí to. V kulturáku nás jako loni u mini stolečku uvítala organizá-

Pája v koutě

Vrcholová roznožka

torka Pája Koukolíčková. Téměř marně jsem vyhlížela nějaké další členy Horoklubu Chomutov. Kromě Páji K. a Páji Bohuňka nikdo... Je fakt, že po vyhlášení prodeje lístků se po nich během pár hodin zaprášilo. Kapacita sálu byla naplněna a nad hlavou nám visely zavěšené žebříky...že by jedna ze soutěжек? Byli jsme zvědaví... Ale museli jsme si počkat. Hudba začala hrát, tentokrát byla jen jedna kapela, která dokázala zahrát snad úplně všechno ze všech možných i nemožných žánrů a vydržela hrát celý večer až do konce do ranních hodin. Jen to ozvučení jim to dost zkazilo, bylo to na můj vkus moc nahlas a slově, ani když někdo něco říkal, nejen zpíval, nebylo zrovna rozumět. Dalo se to vydržet jedině na parketě. Po stranách sálu, kde byly stoly, to trhalo uši... Je fakt, že laxně vyhlížející zvukař, který se vláčně pohyboval po parketě a šmrdlal cosi prstem po tabletu, tomu zrovna nepomohl. Bud' byl hluchej nebo opitej. Nebo nevím co... Ale náladu si tím nikdo nenechal zkazit, na parketě bylo pořád plno a pití dosti. Konečně nastal čas soutěže, kluci začali spouštět žebříky do výšky asi 2 m nad zemí a naším úkolem bylo vytvořit družsta po 8 lidech. Každé družstvo mělo svůj žebřík a úkolem bylo nasadit si helmu, pře-

Letoš táhne Horoklub k vítězství

ručkovat nakonec žebříku (s pomocí nohou na žebříku nebo ve vzduchu, to už bylo na každém) s tím, že musí začít oběma rukama na první příčce a skončit oběma na poslední, doběhnout zpět na začátek a předat helmu dalšímu. Holky musely jen do půlky označené černou páskou. Při vyhlášení soutěže vznikl jakýsi dezinformační šum, že týmy mají být bez holek, tak jsem se nepřihlásila a pak, když už bylo obsazeno, jsem zjistila, že naopak mají být týmy s holkami. No trochu chaos, ale tak třeba příště... Každopádně to bylo napínavé, soutěžící vymýšleli všelijaké styly, jak se dostat na druhou stranu co nejrychleji, ale nejlepší způsob byl začít čelem zad, hodit nohy nahoru a s rukama na bocích žebříku se tryskem přesunout nakonec. Tenhle způsob zvolil i náš předseda a v mžiku milisekundy a mrku jednoho oka byl na druhé straně. Asi vás ne-

překvapí, že jeho tým kopající za Horoklub Chomutov vyhrál! Sic je ironií, že z příslušníků horoklubu tam byli z 8 lidí jen on a Pája Bohuněk, ale to na radosti nikomu neubralo. Hlavně, že nevyhráli vodáci na horolezeckém plese, jako tomu bylo loni... První cenu - dort jsme si pěkně vychutnali. No, a pak už se jen pilo a tančilo, jak to kdo vydržel. No a já tradičně na závěr děkuji guidovi Letošovi za pěkný výlet za ledolezením a plesovou horokulturou, Páje P. za to, že mě, aniž by to tušila, svým stylem lezení i radami, zbavila posledních

zbytků předsudků k ledolezení a naopak mě hrozně nadchla. A samozřejmě Páje K. a jejímu týmu organizátorů za ples a za to, že nakonec soutěž vymysleli tak, že všichni bez úrazu přežili (původní verze byly prý velmi riskantní, nejen pro osoby, jejichž rovnovážné centrum mozku je vážně ohroženo vstřebaným alkoholem) a naopak si to užili!

Verča

Pekař za Tisou

Jarní metodika 2017

26. 3. 2017

Broněk Bandas

Kachna řídí šplhání pomocí prusíků

Pěkně jsme to v roce 2017 rozjeli! Myslím tím Horoklub. Ještě jsem nestihl ulo-

Zájemci o chytání pneumatiky

žit fotky ze Zimní metodiky a ty samé tváře, ale bez cepínů, skialpových lyží, sněžnic, lopat a sněhových sond se objevily na fotkách, jak v triku chytají pád prvolezce nebo prusíkuji na skalách. Zimní a Jarní metodika v průběhu čtrnácti dní, to tu ještě nebylo. A že nám na začátku roku vše vycházelo, tak na tu Zimní byla ladovská zima se sněhem až nad kolena a na Jarní se slunce činilo, jak kdyby si to předseda oddílu objednal.

Když jsem psal v roce 2015 v článku o jarní metodice, že s účastí na akcích Horoklubu je to jako s jízdou na houpačce, netušil jsem, že se to hned napřesrok tak přesně vyplní. Slabší rok 2016 vystřídal rok 2017 s účastí více než 50 členů i příznivců Horoklu-

LeToš přijíždí chytače pneumatiky

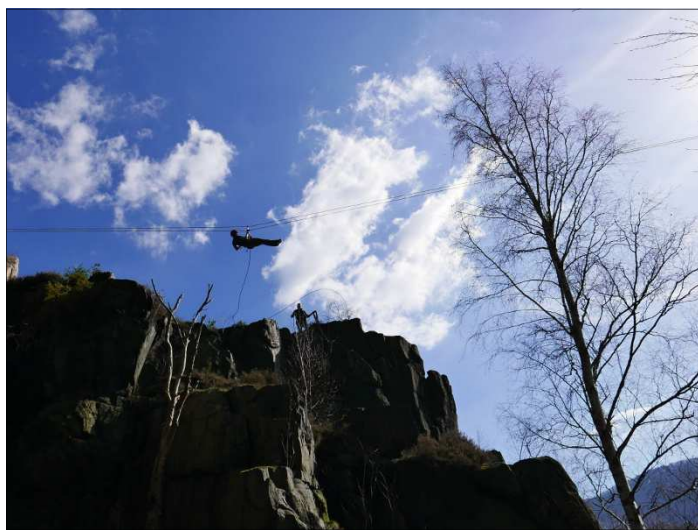
Slaňování na důlfera

bu a na skalách bylo pořádně živo. Je mi jasné, že spoustu lidí vytáhlo do Perštejna krásné počasí. Ale sebekrásnější počasí by bez práce věnované přípravě stanovišť, výuce a propagaci metodiku neudělalo.

Ne, že bychom metodiku nějak speciálně vyhodnocovali. Ale ta chvíle, když je všechno materiál sbalený, oheň uhašený a batohy na zádech, tak nějak člověka nutí k vyjádření pocitů z prožitého dne. LeToš, jako zodpovědný předseda Horoklubu, zhodnotil úroveň bezpečnosti a to, že se nestal žádný úraz (protože, co si budeme povídat, horolezectví je nebezpečný sport, i když se jedná „jen“ o metodiku) a já své pocity z naší i Vaší (vás všech, kteří jste se zúčastnili) práce shrnul do jedné věty: „Mám radost. Oddílovou radost.“

Broněk

PODĚKOVÁNÍ: Přípravu a průběh Jar-ní metodiky Horoklubu Chomutov, která se konala dne 26. 3. 2017 v domovské skalní ob-

Lanové přemostění

lasti Perštejn zajišťovali: LeToš, Jíra, Broněk, Honza Jansa a Míla Kachna Kučera.

Samozřejmě děkujeme všem, kteří přiložili ruku k dílu a tahali pneumatiku, fotili, udržovali oheň, pomáhali s napnutím traverzu, s balením materiálu a organizací, protože bez Ludvíků, Pětášků, Rostů nebo Rad'ulí a spousty dalších bychom se neobešli.

Za rok zas ...

Program

DUBEN 2017

21. 4. 20:00 – Pěšky z Prahy do Santiaga de Compostela – Víťa Holý, Vojta Hasalík

- Přednáška o 3000 km dlouhé pouti od nás až do Španělska.
- Vstupné 50,- Kč/os.

Sokolí a čapí uzavírky v Labských pískovcích

Oznámení o dočasných uzavírkách z důvodu hnízdění sokola stěhovavého a čapů černých v oblastech OVK Labské pískovce:

Labské údolí

Levý břeh: Citadela, Ústecká věž, Kyklop uzavřeny od 12.3.2017 do 30.6.2017.

Pravý břeh: Dodržovat uzavírku dle výjimky pro lezení na Pravém břehu od 1.1. do 1.7.2017

Suchá Kamenice a Růžové hřebeny (prodloužena dočasná uzavírka od Golema k masívu Růžová vyhlídka) od 1.1.2017 do 30.6.2017 viz přílohové mapky

Oblast **Bělá:** Faraon, Velká věž, Bělská jehla, Brána uzavřeny od 12.3.2017 do 30.6.2017. Oblast

Modřín: Okolí Rajské věže od 12.3.2017 do 30.6.2017.

Oblast **Ostrov:** Okolí věže Obr od 12.3.2017 do 30.6.2017.

Důrazné upozornění pro lezeckou veřejnost dodržování uzavírek v oblastech NPČŠ (Hřensko, Soutěsky, Vysoká Lípa, Tokáň, Jetřichovice, Kyjovské údolí, Brtníky.) v **I.zonách** a označených dočasných uzavírek!!!

Uzavírky jsou označeny páskami a informačními cedulemi.

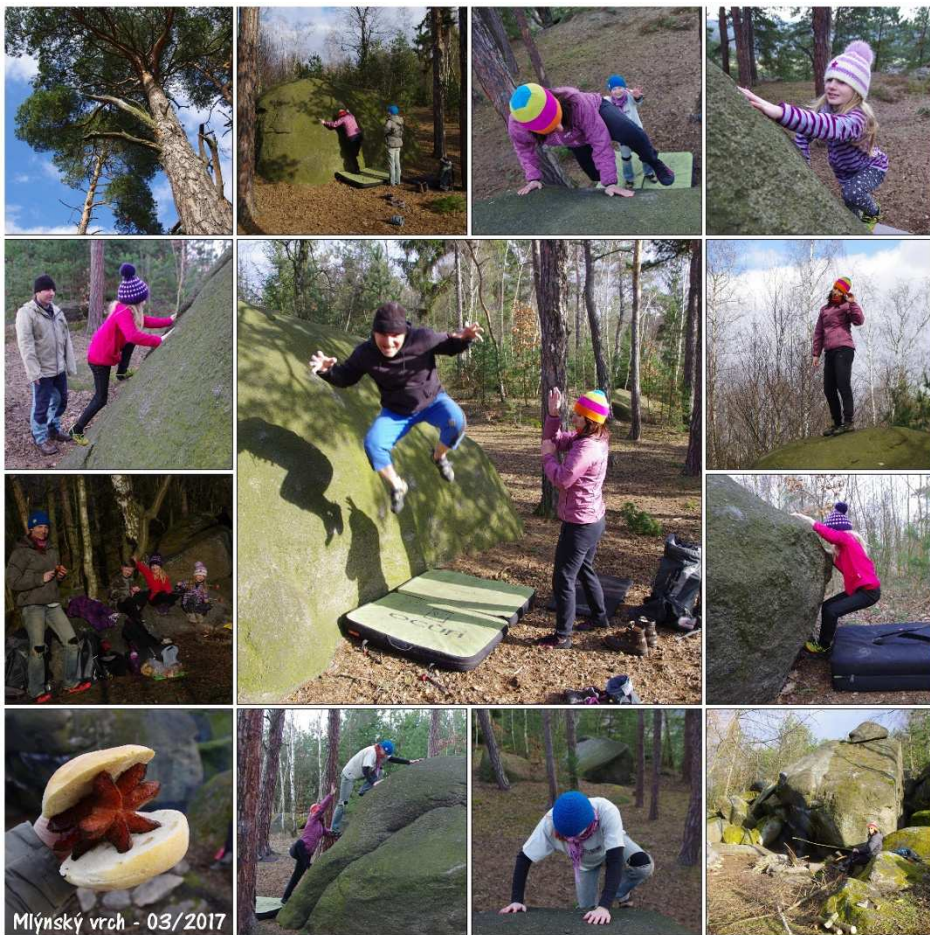
OVK Labské pískovce spolupracuje s CHKO Labské pískovce při vyhledávání a označování hnízdišť. Prosíme, aby lezci dodržovali dočasné uzavírky.

Jan Pleticha

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v březnu 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

- 2.3. Blagodanič Větrolamič s Dickem a Letošem tvoří na **Zlatníku** a to na Dolním Bloku a Sýrovém masívu.
- 3.3. Do **Perštejna** něco obskočit chvátá na chvíli Blagodanič Odrodiny senachvíliurvič.
- 4.3. Párek se Zuzkou cvičí na boulderech v **orasínských hvozdech** - konkrétně na Mineralogické.
- 5.3. Blahoslav Kluc s chotí si odskočili zasápat do **Perštejna**.
- 7.3. Dick s Blagodanem působí v hnusu na **Bořeni** a mezitím se odskočí zchladit do sněhu na Moldavu.
10. - 12.3. Na Brádlarových boudách v **Krkonoších** si 29 členů i nečlenů Horoklubu na sněhu, pod sněhem i na ledu zkoušelo hru "Před lavinou, za lavinou nikdo nesmí stát, nebo už nebude hrát." Ačkoliv v nížině již panovalo jaro, na horách byly ještě regulérní zimní podmínky. Podrobnosti v článku v Mantaně.
- 12.3. Renča s mužem a Dick s Terezkou tráví čas na Letohrádku (**Salesiova výšina**) na skalách a Blagodánek si hraje v listí pojídajíc klacíky.
- 13.3. Na **Pikovické jehle** byli polézt Dick s Easym.
- 14.3. Skalní útvar Kluc Höhe v **Mezihoří** zdolávají téměř všemi směry Zuzka s Párkem.
- 16.3. Easy s Dickem, aby to nebylo jednotvárné, působí ve **Zvíroticích**.
- 18.3. Na Mlýnském vrchu na **Petráči** letos poprvé větrají matrace Svinařici s Radomilou a dětmamama.
- 21.3. Krušnohorský vodvaz si mezi po skále stékajícími potůčky vody a zbytky sněhu vyzkoušeli na **Katzeisteinu** Pavel Petrák s Broňkem.
- 24.3. Za psychické podpory ženy Veroniky působí Easy v **Poříčí nad Sázavou** v Měsíčním

údolí Easy s Dickem.

25.3. V českých **Yosemitech** působí ve stěnách a spárách Blagomann Klusič, Svinčo, Květa, Dick, Verča, Raduše a Pavla z Mostu.

26.3. V **Perštejně** se nahromadilo více než 50 členů i nečlenů Horoklubu v touze být uzemněn padající pneumatikou, spálit si nohu při slanění Dülferem a riskovat stržení skalpu při jízdě po lanovém přemostění. Naštěstí se ale nic nestalo a jarní metodika Horoklubu se velmi vydařila - podrobnosti v článku v Mantaně.

27.3. S vosou, vyhřívající se na jarním sluníčku na vrcholku **Katzensteinů**, se nechtěně seznámil Broněk lezoucí zde s Šiškou. Zákeřný hmyz mu nechal v dlani jedovatý pozdrav a Broňkův anafylaktický šok odvrátila Šiška vytvořením rychlostního rekordu ve vylezení cesty Südwand na Katzensteinnadel.

28.3. Párek se Zuzkou působí na Kajmance v areálu **orasínských skal**.

